

[Indenrigsministeren.]

Stillingen er altsaa den, at indtil denne Dag er der for de vanskeligst stillede indenfor Landbrugernes Kreds gennemført Skattelettelse, som er langt større for indeværende Aar end dem, der her foreslaas. I det hele taget maa man være klar over, at dette Lovforslag som Lettelse for de vanskeligst stillede, altsaa som egentlig Krisehjælp, ikke tilnærmelsesvis vil være af den Betydning som den Lov, der i Øjeblikket er gældende. Men Regeringen har for længst erklæret sig indforstaaet med, at Landbrugskrisens Fortsættelse i sin nuværende Styrke kan gøre en Lettelse af Skattebyrderne fortsat nødvendig. Sagen behandles for Tiden af den nedsatte Landbokommission, i hvilken alle Partier er indbudt til Forhandling om et Arbejde i saa Henseende. Ogsaa dette understreger, at disse Forslag maa betegnes som politiske Demonstrationsforslag; det er noget, der forstaas ikke blot af Medlemmer, som slutter sig til de nuværende Regeringspartier, det forstaas ogsaa meget vel af Mænd udenfor Regeringspartierne. Jeg saa forleden Dag en Artikel i „Berlingske Tidende“, skreven af Folketingsmand Fibiger, hvor Folketingsmanden skriver:

„Jeg haaber, at den nedsatte Landbokommission i Løbet af kort Tid kan fremkomme med et Forslag desangaaende“ — angaaende Skatteforholdene. Det ærede Medlem af det andet høje Ting udtaler ikke Haabet om, at der maa komme noget ud af disse Lovforslag her, han ved meget vel, at enhver Mulighed herfor er utænkelig, nej, det ærede Medlem af det andet høje Ting, Hr. Fibiger, udtaler meget rigtigt Haabet om et Resultat der, hvor det foregaar i Øjeblikket.

En af de Ting, der gør saadanne Lettelser nødvendige i en Krisetid, er jo, at i saa voldsomme Nedgangstider som dem, vi nu er inde i, er de Vurderingsregler, vi har her i Landet, ikke elastiske nok. Det gælder vel nok alle Vurderingsregler med Hensyn til Jord, at de meget vanskeligt kan være elastiske nok overfor saadanne økonomiske Revolutioner som dem, vi i Øjeblikket oplever, og det gælder ogsaa de danske Vurderingsregler. Til en vis Grad er de knyttet til Landbrugsejendommenes Handelsværdi og ikke til deres Rentabilitetsværdi, og i dette Øjeblik er Landbrugsejendommenes Handelsværdi højere end Landbrugsejendommenes Rentabilitetsværdi. Hvorfor? Af den simple Grund, som vi alle sammen kender, at alle nu en Gang klamrer sig til Haabet om en Bedring med Hensyn til Landbrugets Forhold, og dette Haab om, at de nuværende

Tilstande indenfor Landbruget ikke kan vedvare i det uendelige, ikke kan vedvare langt, langt ud i Fremtiden, det Haab medfører selvfølgelig, at de øjeblikkelige Ejendomspriser ikke gaar ned til det, som vilde svare til Ejendommenes Rentabilitetsværdi i Øjeblikket. Nu er det ganske vist saadan, at selv om Vurderingsreglerne var saa elastiske, at de bevægede sig efter Rentabilitetsværdien, vilde det alligevel ikke slaa fuldt igennem under den gældende Ejendomsbeskatning her i Landet, fordi alle ved, at den bygger paa et fast Ligningsforhold ude i Landkommunerne, der fastsættes hvert 4de Aar mellem personlige Skatter og Ejendomsskatter; men selv om det ikke vilde føre med sig en saadan Elasticitet i Vurderingsreglerne, en fuldkommen Tillempling af Skattebyrderne, er Forholdet i hvert Tilfælde dette, at det automatisk vilde medføre en betydelig Nedgang i Landbrugets Skatter. Derfor er det bl. a., at Landbokommissionen er nedsat med den Opgave at fremkomme med Forslag angaaende Beskatningsforholdene under denne Krise.

Det er imidlertid klart, at en Nedsættelse af Ejendomsskatterne, som begrundes med Krisen, ogsaa maa holde sig til Krisetiden; man kan ikke med Begrundelse i en Krise foreslaa, at $\frac{2}{3}$ af Ejendomsskatterne ophæves ogsaa i Tider, hvor Krisen er forbi, hvor man eventuelt igen er inde i gode Rentabilitetsforhold. En saadan Politik, der tænker paa at benytte Krisetiden som Pression overfor det øvrige Samfund til Afkastning af Skatter ud i al Fremtid, vil jeg tillade mig at tro, at den retsindigt tænkende Del af Landbostanden selv vil afvise, fordi den ikke vil svare til de almindelige Hæderlighedsbegreber. Desuden vilde den heller ikke være forenelig med almindelig Klogskab indenfor Landbruget, for saa vidt som Landbrugets sande Interesse paa længere Sigt gaar imod en Skatte-lovgivning, der medfører, at Skattelettelserne erstattes med en tilsvarende Pantsætning til Kapitalen, samtidig med at til den Tid Skatterne saa maa svares paa anden Maade.

Nu hørte jeg nok, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kom ind paa hele dette Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Ejendomsbeskatningen i Forhold til Prioriteringsspørgsmaalet, og det synes, som om man fra visse Sider — jeg har ogsaa set det i forskellige Blade — vil se det som selve det store ved denne Reform; at denne Samfundets Prioritet, som man her meget rigtigt taler om, giver Plads for Kapitalens